

Elmúlás az Égei-tengeren

*Nem érdemes Tróját máshol keresni,
hogy ujjaim közt éppen elcsorog,
míg meg-megcsillan a selymes homok,
mert minden benne van, s nincs benne semmi,*

*hiába próbálom már tenni-venni,
s tán összerakni, amit gondolok,
hiszen csak mikroszkopikus romok
a tenyeremben, és nagyjából ennyi*

*Priamosz, Hektór, Páris vagy Heléna,
s a többiek is, egytől egyig néma,
és nem tudom életre kelteni,*

*ha nyersanyag csupán, de mégis boldog
vagyok, hogy aki így részekre bontott,
az ellenkezőjét is teheti.*

KRUSOVSZKY DÉNES

Alkony

*A céltalan pillanatnak
értelmet adni magadban,
mintha megragadnál
egy foszlott, régi bőrpórázt,
és aztán hagynád,
vezessen bárhová.
Járja be az árnyak útját
a szökés gögjétől
a hazatérés szégyenéig.
Hiszen te sem térhetsz ki
az alkony elől,
ha sípoló lélegzetével
megérkezik ismét,
hogy vastag ujjaival
bordáid alá nyúljon,
s mint egy korbadt padlásajtót,
elbogyott kulcsú fiókot,
türelmesen kifeszegessen.*

A vadállat nyár

*Szagunkat fogta, nyomunkba eredt,
s miután beért, apró cafatokra tépett
mindannyiunkat a vadállat nyár.*

*Lebegj nekem, kérted, pernyém,
de én akkor is már csak beverni akartam,
és kivárni, amíg a lüktetés
alábbhagy az ég végtagjaiban.*

*Volt, hogy a távcsövet megfordítva
emeltük a szemünkhöz,
csak szűnjön ez a kínos közelség,
ez az elviselhetetlen otthonosság,
ám egyre élesebbé vált minden.
Régi tekintetünk hártályait,
mint egy hámozó kés, kíméletlen
rétegekben húzta le rólunk az idő.*

*És valóban annak lett igaza,
aki mindvégig hallgatott.*

Húsvét

Az a cipekedés akartam lenni.

Nyári gyanta

*Mintha egy naplemente préselte
volna maga alá elviselhetetlen súlyával,
ott állt, ott várakozott szinte,*

*de hiszen én már akkor is jól tudtam,
hogy nem történhet semmi más,
ahogy gyerekként kézbe fogtam,*

*és se lovasok, se trombiták,
csak ez az egyetlen, árva szúnyog,
valahonnan a Balti tenger mélyéről,*

*pontosabban a gyöngyösi lengyel piac
egyik kempingasztaláról,
árulta el a maga földtani nyelvén,*

*hogy az idő rétegei összetömörültek,
és nincs kijárás, nincs szabadulás,
forró, nyári gyantába fagyva,*

*mintha én magam nézném odabentről,
anyám brossába zárva, az utolsó
borostyánszínű alkonyt,*

*aztán másnap a következőt,
azután a rákövetkezőt, a vég
kiszámíthatatlan ismétlődését,*

*rovaröregségem kőkemény örömhírébe
merevedve, hiszen csak ami
nem születik újjá, az nem pusztul el ismét.*

